

SETMANARI CASTELLARENÇ

ANY IV :: NUM. 195
Castellar del Vallès - 20 novembre 1936

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

La llengua és immortal

Els que encara sentim o tenim llatzerat el cor a causa d'haver tingut d'aguantar i resistir dia darrera dia les fuetades bronzents, que directes o indirectament eren llançades amb tota fúria per aquells, que per tal de desvirtuar, menyspreaven amb la seva constant fiblada, l'esperit o la força de què per si té la llengua d'un poble; els que hem vist com i de quina manera s'obrava per a provocar—provar únicament, perquè altra cosa hauria fet riure, ja que sabut és de tots, que la llengua serà sempre invencible—d'extirpar encara que fos a bocins, aquest do de la parla vernàcula, veiem ara cicatritzar-se les ferides i greuges; i tot aquell enfilall de menyspreus, veiem també ara i tal com aleshores creïem, completament factici i sobreposat, puix els ulls dels atiadors es parlaven amb els nostres i la parla que empraven també era la llengua del poble.

Avui que és reconeguda, avui aquella llengua mil vegades vilipendiada, és la que cri-du i penetra i la que fa comprendre i reaccionar a tots els homes que tenen sang de la seva sang.

I demà, aquest demà tan ahelat, serà aquesta mateixa llengua la que entonarà els cants de glòria, mentre que arrancant-se fibres del seu cor i tenyint-les amb la seva mateixa sang, va filant i teixint la mortalla heroica per a cobrir tenuament a tots aquests fills, que, amb ella i per ella exhalen l'últim sospir. L'esforç perdurarà per sempre ja que la llengua del poble és immortal.

L'oca misteriosa

II

Revelacions interessants

Confesso francament que la visita que he tingut aquest matí, m'ha causat una sincera satisfacció. Un veí d'aquest poble, ja entrat en anys, colrat pel sol amb especte de pagès bon home, revelador de modèstia exemplar.

Després de les primeres salutacions i havent pres ja seient, ha començat de la següent manera la seva peroració:

—Tan bon punt el noi de casa ha llegit l'article de vostè, publicat a LA FARGA, hem convingut que era precis venir a explicar-li la nostra preocupació i angúnia, tota vegada que estem segurs de què aquella oca de la qual vostè fa referència, la tenim nosaltres.

—Què em dieu ara, bon home!...

—El que sent.

—I perquè teniu aquesta opinió?...

—Perquè l'oca que tenim a casa, des de fa tres setmanes, es comporta d'una tal manera, i li observem unes coses tan extraordinàries, que és impossible no sigui aquella mateixa que vostè relata, i que d'una forma tan particular va aparèixer per aquí a la carretera.

—Però aquesta suposició...

—Veurà. Ens hem dit: Tal vegada aquesta oca, sigui d'aquell senyor i no gosa confessar que se li ha extraviat...

—Completament equivocats. Nosaltres no hem perdut cap oca, puix que aquí no n'hem tingut mai cap. Aquell article a LA FARGA, és conseqüència d'un relat que varen fer-me, fa uns dies, aquí mateix, i que jo vaig creure aprofitable per a una de les impressions meves.

—Bé: sigui com sigui, no hauríem estat tranquils, sinó haguéssim vingut a comunicar-li el què ens passa.

—Digneu, digneu, que tot això és molt curiós.

—Aquesta oca, a nosaltres, ens és impossible de tenir-la més a casa. Miri; de moment, varem posar-la al galliner, entre els demés caps d'aviram, i a la poca estona d'acomboiada, va emprendre a empentes i enfurismaments a totes les gallines, empaitant tots els conills que rodaven pel pati, saltant a picotades fins damunt del gall de llavor, que allò va

semblar de seguida una guerra encesa; i va fer tant d'aldarull i gresca que no hi hagué més remei que separar-la. Allò de què és mansa, no s'ho cregui pas. Després d'aquest desori i veient que era insuportable entre la demés companyia, perquè, de veritat, hauria ocasionat un estropici, varem decidir tancar-la sola a un quarto. I a n'aquí, no en vulgui més de disbarats... Va escampar per terra, quasi bé un sac de mougetes, va obrir l'aixeta d'una boteta de vi ranci, va fer rodolar unes quantes carbasses d'allò més grosses, va desgranar dos forcs d'alls... En fi; que tot el que veia amagatzemat, li servia de joguina o exasperació. I els disgustos augmentaven, i aquella oca no tenia aturador.

—Si que és de pronòstic... Es veu que no està per l'agricultura...

—En vista de tot això, varem decidir que se les campés sola per la casa; a veure si així acabaria les agalles... De moment, va semblar més «apaciguada». Però més tard, veiem que comença a estirar una cortina del menjador, que va a furgar per sota els llits, i que, tot d'una, les emprèn a estirar tota la roba que troba. A unes faldilles noves de la dona, i a uns pantalons de vellut del noi, va deixar-los a bocins. Tan aviat saltava damunt d'una cadira, com damunt de la taula. Els estris de la cuina, els feia anar tots en doina... Fins semblava que volgués beure amb el porró...

—Em feu quedar parat; és tot un cas rar!...

—No s'ho pot imaginar.

—Escolteu. Ara que hi atino... M'heu dit que feia unes tres setmanes que teníeu aquesta oca.

—Sí.

—I doncs com va venir aquest animal a casa vostra?...

—M'explicaré. Era un dissabte, cap al tard, que la dona i jo ens disposàvem a sortir per anar a plaça, quan veiem que s'acosta al portal un home, amb l'oca sota el braç, i ens diu si volem comprar-li, que era l'única que li quedava d'uniques quantes que havia portat al mercat, i que tenia pressa per a tornar-se'n a Caldes. Nosaltres, de primer varem refusar. Però tant va insistir, a tan bon preu la deixava, i a més, la veíem tan galdosa i plena, que al fi, varem accedir, i va quedar per nosaltres.

—Bé; doncs ara que és vostre, heu de procurar que amb el transcurs del temps, s'acostumi a la casa, i faci vida com els demés caps d'aviram.

—Ah!, no. De cap manera podem suportar-la a casa. Hi cauriem tots malalts. Si fins la dona ja pensava cridar al senyor Carretero... perquè tots anem de bòlit.

—Podeu tornar-la a vendre...

—No, miri... Jo pensava una altra cosa. Ja que vostè va ocupar-se'n, i considerant que tal vegada és un animal que no és d'aquest país, podria anunciar que ja s'ha trobat, i que vingui a buscar-la el que acrediti ésser seva.

—Em sembla que això és donar massa importància a l'assumpte.

—Es que jo considero que val la pena, perquè aquest animal és tota una joia per qui sàpiga tractar-lo, o per qui ja el tingui tractat. Té coses amagades; i pot resultar de profit.

—No sé; jo no hi entenc gaire.

—Vol que fem una altra cosa?...

—Digueu.

—Jo li regalo l'oca, i vostè faci el que vulgui.

—No, no. Gràcies.

—Podria tenir-la com a record. Jo ja conec a vostè de quan era petit; de quan els pares de vostè tenien l'establiment que avui posseeix el Daniel...

—Ah!, me n'alegro... Més, agraint aquesta bona voluntat, no puc acceptar aquesta oca.

—Veurà com un altre dia em contarà les coses extraordinàries que li han succeït...

—No pot ésser; no pot ésser. Amb els antecedents que m'heu donat de l'animal, aquí a casa seria més perillós.

—Si el sap tractar no, ja li he dit. Al contrari; puc assegurar-li que l'oca aquesta, pot donar molt rendiment.

—Per què?...

—Vaja, ja li diré tot. He dit que era un animal molt extraordinari, i vaig a explicar-li més coses, amb tot i que la dona de casa m'ha dit que m'ho reservés.

—Vós mateix...

—Com que vostè m'inspira confiança... m'explicaré. Quan vàrem tenir-la tancada al celler, com sigui que no està enrajolat, va començar a furgar a terra, fins a fer-hi un clot com un cabàs. A cops de bec treballava. Quasi bé va quedar-s'hi tot un dia. Vàrem creure també que ja estava amansida, o bé que estava malalta... Al dia següent, veient que no es movia, anem a esquivar-la a fi de què mengés, i amb gran sorpresa veiem que a la mena de niu que havia fet, hi tenia una cosa que lluia... Ens acostem, i veiem que és una cadena d'or.

—Una cadena d'or?...

La victòria és nostra

En aquests moments de lluita heroica del poble madrileny, entre els assassins feixistes i les nostres glorioses milícies, el nostre poble es troba al vostre costat i al dels valents treballadors de Madrid. Catalunya sencera es mobilitza per assolir la victòria definitiva i el total anihilament dels canals, que volien acabar d'atemoritzar i ensorrar a l'obrer, per a què mai més tingués un moment de llibertat ni un moment de repòs.

Els nostres obrers camperols i classes populars, concentren totes llurs forces i objectius per a ajudar-vos de forma immediata, moralment i materialment.

Us ajuden ja, trametent combatents de totes les ideologies. El poble de Catalunya, que no ha regatejat un sol home per a la defensa de Madrid i per a la defensa de tot Espanya, car no volem nosaltres, que som catalans, que hi hagi un madrileny ni ningú d'Espanya, que ens titlli de separatistes, com fins avui havia vingut ocorrent.

Madrid, ja no vacil·la ni espera. Ja no és la ciutat que esguarda amb més o menys angúnia els insidents del combat. És un poble que viu i vibra, i que es de-

xa portar per un entusiasme i uns anhels que no poden conduir més que al triomf.

Madrid, però, no està sol. En aquests moments difícils, els seus germans de tot Ibèria, no el deixen deseparat. Al seu esforç s'aplega de totes les masses obres i antifeixistes del territori peninsular que van a portar-los el seu més decidit ajut.

Tots junts, amb un mateix afany i amb una disciplina severa, la nostra causa està guanyada.

Som més, tenim la raó i tenim armament. Una desfeta ens ompliria de vergonya, ensems que esdevindria un exemple nefast pel proletariat de tot el món que té la mirada concentrada en els esdeveniments que es desenvolupen al nostre país.

Camarades: la victòria és nostra. Doncs de la reraguarda: treballem, que així ajudareu els nostres milicians a guanyar la guerra; aquesta guerra provocada per aquests imbècils i criminals feixistes.

PERE SABATER
del P. S. U.

—Tal com dic. Una cadena d'or, d'allò més fina i preciosa. Amb la malla molt treballada i pulida, com aquestes que algunes criatures porten penjades al coll.

—Però... D'on havia sortit aquesta cadena?...

—Ah! No ho sabem. Nostra, no ho és pas... A casa, mai, ni la dona ni el noi, no hem vist semblant «renda».

—Si que és extraordinari tot això que em conteu...

—I tal... Nosaltres, creiem que va «fer-la» talment com hauria pogut fer l'ou.

—Això no pot ésser...

—Doncs nosaltres no sabem d'on ha sortit aquesta cadena.

—Que la porteu?...

—No; perquè, la veritat, això volíem callar-nos-ho. Però no vull que em remordeixi la consciència; i com que ja li he dit que no volem tenir més l'oca a casa, el millor serà que se sàpiga tot, i es procuri tornar a qui sigui, l'animal i la cadena.

—Sabeu que m'intriga molt tota aquesta història... Poc podia pensar que aquesta oca fos encara tan particular...

—Veu com no he fet mal d'haver vingut? Vostè que sap esbrinar tantes coses, pot procurar també que això s'aclareixi.

—Home! Em poseu en un compromís...

—Doncs, quedi's l'oca.

—No, això, no.

—Sap què podem fer?...

—Què...

—Vingui a veure l'oca i la cadena...

—Si que m'agradaria veure-ho tot.—

En aquest punt la conversa, pot considerar-se com havia pujat de to la curiositat. Aquesta revelació, aquesta història, d'ésser certa, no tindria precedents. Una oca que, en il·loc de fer ous, fa cadenes d'or?... És interessant, en bona fe. Podia haver-hi fantasia, però, tanmateix, no tenia motiu per a dubtar de les paraules d'aquell home... Res l'obligava a mentir... Finalment, al veure la nostra sorpresa i indecisió, va afegir:

—Li faig una altra proposició. Jo portaré aquí, l'oca i la cadena. Vostè ho examina tot. Em sembla que els de casa, no s'hi oposaran. Després vostè ja em dirà el que cal fer. Això sí; jo no vull compromisos... Ja em pot comprendre...

—Està bé. No està mal pensat.

—Doncs, ja està. Demà li portaré tot...—

I ara, lectors, fidel als meus escrúpols, i també fortament intrigat pel caire que va prenent aquesta facècia, esperem veure l'oca, fer-hi les nostres reflexions, i si és precís, sempre, no obstant, dintre els límits de la més pura discreció, espremer encara tota la «meravella antinatural» de què sembla estar dotada aquesta oca extraordinària.

J. VIVES I BORRELL

No pot haver-hi unitat sense sacrifici

La lluita que sostenim contra el feixisme, la tenim de guanyar mitjançant una unitat forjada a l'escalf del sacrifici. Aquesta lluita precisa que la guanyem tots, ja que amb ella ens hi juguem el nostre pervindre corull d'esperances fallagueres i en les quals hi tenim posat el nostre benestar.

A les tribunes, a la premsa i per tots els llocs, repercuteix constantment aquesta duologia de paraules: Unitat! Sacrifici! I no obstant, mal ens pesi, no existeix ni la una ni l'altra. No hi ha unitat perquè d'una forma encuberta, distints companys dels diferents organismes sindicals i polítics, amb tot i el pacte susbscrit a Barcelona, per les seves respectives organitzacions; dificulten el mateix, amb treballs de mendicant, amb l'únic i exclusiu fi de minyar les forces numèriques del sector d'enfront per a engroixir les pròpies amb la premeditada intenció d'imposar la seva voluntat sobre els demés si es donés el cas; el que demostra d'una manera visible que encara persisteix l'esperit de comanament burgès entre nosaltres. Reflexionem d'una manera imparcial cada un de nosaltres i ens donarem perfectament compte de què això es la veritat.

Tampoc hi ha el suficient sacrifici per part dels qui tenen el compromís moral de tenir-lo, salvant algunes excepcions. I aquesta manca de sacrifici, filla de l'ambició regnant i de la diferenciació de classes, és tan notòria avui com ho era abans del dinou de Juliol. Estem fent una revolució amb la qual volem que desapareixin per complet els explotadors i els privilegiats, i no obstant, encara persisteix el mateix sistema. Analitzem d'una manera desinteressada algunes d'aquestes col·lectivitats creades al redós del moviment revolucionari i veurem que la seva estructuració, tan en l'ordre moral com material, és estrictament la mateixa que la d'una companyia d'accionistes de tipus burgès. I és més encara; puix dintre el sí de les esmentades col·lectivitats existeix una exorbitant diferència entre els seus components en el que es refereix a la retribució en concepte de salari. Un humil peó, guanya—posem per comparació—per a comprar un pa; en canvi un oficial guanya per a comprar deu pans; i si això no fos suficient, tenim el tècnic (no tots) que guanya per a comprar-ne vint de pans. Resultat: que la col·lectivitat formada amb aquests aspectes solament beneficia als integrants de la mateixa i a proporció de la categoria dels mateixos i en perjudici dels ciutadans en general.

No vull dir amb això que tinguem d'ésser retribuïts tots per un igual, no; el que si vull deixar entreveure, és aquesta enorme desigualtat que encara existeix entre els uns i els altres i que deixa al descobert les xacres de la vella societat; i aquesta manera de procedir no està en concordància amb els moments que vivim.

Es demana sacrifici, i sempre han d'ésser els mateixos els sacrificats; es demana unitat, i cadascun va per on millor li plauen els seus intents, no el seu ideal. I com podria lograr-se aquesta unitat, aquest acoplament, per a anihilar totalment el feixisme i crear aquesta Societat tan anhelada per tots els homes de consciència lliure, si manca aquest sacrifici i el convenciment moral de realitzar-lo? És que la Revolució és obra exclusiva d'uns quants? Si ella ha de repercutir en benefici de tots, just és que tots contribuïm al triomf de la mateixa. El que així no ho fagi, se l'ha de considerar com enemic de la mateixa.

Quan tots els homes estiguin disposats a sacrificar-se per aquesta Revolució transformadora—que ha d'ésser el punt d'inici per a començar una era de pau i benestar,—aleshores serà quan podrà haver-hi aquesta Unitat tan desitjada, ja que pel sol fet d'estar tots disposats al sacrifici, resta de per si feta i vigoritzada aquesta indispensable Unitat.

C. CARENAS

A profit dels Hospitals de Sang

Els molts ferits que cauen en la lluita defensant la llibertat del poble en aquests moments històrics, ens obliguen als que estem allunyats del perill, a fer quelcom a fi d'allençar els dolors que pel bé de tots sofreixen.

Aquest deure d'humanitarisme, ens ha mogut a organitzar un festival, que amb la col·laboració de valuosos elements, tindrà lloc pròximament al Saló Popular d'Espectacles i en el que a més s'hi celebrarà un sorteig.

A tal efecte, la Comissió Organitzadora, passarà a partir del proper dissabte, a recollir els objectes o metàl·lic que tinguem a bé ofrenar per l'esmentat sorteig.

Donada l'alta finalitat d'aquesta festa, esperem que tot el poble sensible, es farà ressò del nostre crit, contribuint en la mida de les seves possibilitats, al màxim esplendor de la mateixa.

La Comissió Organitzadora

Nota del Consell Municipal

El Consell Municipal, va prendre l'acord d'invitar a tots els industrials i comerciants de la localitat que tinguin comptes a presentar, ho facin seguidament comprenent-hi les partides servides fins el 31 d'octubre inclòs i per al successiu, les presentin del 1 al 5 de cada mes, fent referència a l'entregat en el mes anterior.

Castellar del Vallès, 19 de novembre de 1936.

El President del C. M.
V. Roca

A LES MILICIES

Braus defensors del Poble que reclama a plena veu la seva llibertat:
hisseeu bandera roja feta flama
i ardidament lliureu-vos al combat.
Amb el pit nu, com fúries desfermades,
foragiteu la xusma al vostre pas.
Seguiu la via empresa, camarades,
cloent el puny i alçant enlaire el braç.

Milicians! Milicians!
poseu's les armes a les mans
i combatiu amb heroisme
l'onada xorca del feixisme.
Milicians! Milicians!
poseu's les armes a les mans!

Esmicoleu d'un cop la faramalla
que lluita contra el més preuat anhel
i no planyeu el plom ni la metralla
per destruir l'orgull d'un món rebel.
Per una millor sort doneu la vida
entre el foc dels fusells i dels canons.
La Pàtria us restarà tota agraïda
d'haver trencat cadenes i grillons.

Milicians! Milicians! etc. etc.

Vosaltres sou els defensors del Poble
que esperançat confia en l'avenir
i generosos a l'idea noble,
pels drets humans sabeu lluità i morir.
Alceu els ulls a l'alba riallera,
prometedora d'un temps esperat...
Cada xarbot de sang una bandera,
cada sospir un clam de llibertat.

Milicians! Milicians! etc. etc.

JORDI ARNAUS

Sabadell, novembre 1936.

Bateria de Cuina

de les millors marques
les trobareu a la Llauneria

M. Rovira - MAJOR, 49
TELEFON 20

NOTICIARI

ELS PERMISOS PER A VIATJAR

Ens enterem de l'Ordre de la Conselleria de Seguretat Interior, publicada en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, del dia 3 del mes que som, referent a l'autorització que tot ciutadà ve obligat a proveir-se per traslladar-se a fora de la localitat.

Per tant, fem avinent als veïns que inguin de traslladar-se a fora de la població per qualsevol assumpte, l'obligació de complir l'esmentada Ordre, poden dirigir-se a la Casa del Poble, durant les hores d'oficina i amb l'antelació necessària, on els hi serà estesa la corresponent autorització.

EL SOCORS ROIG INTERNACIONAL

Conforme prometèrem en la nostra interior edició d'anar donant compte de l'organització de la Delegació a la nostra localitat del Socors Roig Internacional, avui convenientment assessorats, podem dir que el local social ha quedat establert en una de les dependències de l'ex-café Ateneu Castellarenc, on poden dirigir-se per més detalls tots aquells qui vulguin ingressar socis de tan lloable institució.

INCENDI

Aproximadament a dos quarts d'una de la matinada del dimarts passat, es declarà un incendi a unes cases en construcció situades a la Via Transversal, propietat del veí Miquel Comellas Casadesús, cremant-se unes bales de palla, uns sacs de patates i de blat que hi havia amagatzemats.

S'adonà del foc un minyó que casualment passava per aquells indrets, comunicant-ho a un empleat de l'Excelsior Cinema, el qual tot seguit anà a portar la nova al vigilant que es trobava de torn a la Casa del Poble i aquest avisà les Autoritats i veïns que s'hi presentaren prest amb galledes, aparells Minimax i mangueres que ja són dipositades a l'efecte a la Casa del Poble, quedant sufocat tot seguit, aconseguint no arribar a agafar-se als quadrats de la teulada.

S'ignoren les causes del sinistre, així com també si el que es cremà estava assegurat, no obstant, les pèrdues són de poca importància.

PROHIBICIO DE LA CAÇA AMB ARMES DE FOC

Ens assabentem de l'Ordre del Conseller de Seguretat interior data 12 del mes que som, per mitjà de la qual i a partir de la publicació de la mateixa, la qual apareix inserida en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya del dia 15 del pre-

sent, queda absolutament prohibida a tot el territori de Catalunya la caça en els diversos sistemes que comportin la utilització d'armes de foc, i als que contravinquin aquesta disposició, els seran aplicades amb tot rigor les sancions assenyalades en la legislació vigent sobre ordre públic.

REUNIO

Avui a les 8'30 de la nit i en el local Excelsior Cinema, totes les seccions locals de teixits i filats amb el seu personal general, del Sindicat de Professions i Oficis Diversos (U. G. T.) celebra una important Reunió a la qual és pregada l'assistència de tots els interessats.

ASSEMBLEA DE TREBALLADORS DE LA CASA

VDA. JOSEP TOLRA, S. A.

Dimecres al vespre, en el Saló Popular d'Espectacles, tingué lloc una assemblea general de treballadors de les fàbriques Vda. Josep Tolrà, S. A., convocada pel Comitè de Control i de Fàbrica, de les mateixes. El President del susdit Comitè i Director, company Vicenç Roca, exposà als assistents que el motiu de la convocatòria era el de què en virtut de l'escassetat persistent de cotó i davant les poques probabilitats d'adquirir-ne, el Centre Otoner de Barcelona, havia determinat que totes les indústries d'aquest ram, treballassin solament tres dies la setmana, en lloc de quatre com es venia fent, per tal de què la matèria prima anés allargant, per tant, doncs, proposava a l'assemblea que els obrers de les seccions de preparació i teixits, deurién començar la setmana de treball el dimecres, però que els seria satisfet el jornal íntegre com si haguessin treballat el dimarts, i que els obrers de les altres seccions podrien continuar treballant com fins ara venien fent, tota vegada que el treballar les altres seccions, no mermava el consum de la matèria prima i

es feia precis davant de poder servir el nombre de comandes de roba i compromisos contrets.

L'assemblea per unanimitat, aprovà aquesta proposta.

Continuà parlant el company Roca, manifestant als treballadors que el Comitè de Control i de fàbrica, havia decidit posar a la consideració de l'assemblea la supressió dels jornals setmanals, doncs en els actuals no és lògic que un obrer de la mateixa fàbrica, tant si treballa com no, cobri sempre el mateix jornal, entenent doncs que els obrers tots han de tenir les mateixes consideracions i és hora ja de que ens donem compte d'aquells privilegis establerts que hem de mirar de suprimir. El company Samaranch, demana la paraula i llegí un escrit per mitjà del qual, respectuosament protestava en nom de la Comissió de companys afectats de ço que s'intentava fer amb els setmanals per quant segons un recent Decret del Conseller de Treball prohibia el rebaixar el sou dels obrers. El company Roca, li contesta que la protesta trobava que no estava encaixada amb aquell Decret, per quant aquí no es tracta de rebaixar cap jornal, sinó tan solament percebre el mateix jornal íntegre pels dies que es treballassin i solament suprimir el pagament dels dies que per enfermetat o qualsevol altra causa personal deixessin d'acudir al treball.

Finalment pregunta a l'Assamblea si hi ha algú que tingui de fer hi alguna altra objecció, aprovant-se per majoria la supressió dels jornals setmanals.

PLA DE CASAMENT

En el tauler d'edictes corresponent al Jutjat Municipal hi trobem fixat el pla de casament entre els veïns Marc Rovira Garriga amb Josepa Llinares Montagut.

El nou model de la ploma estilogràfica

“BENGALA”

és l'última paraula parlant de plomes
fonts. És l'orgull del possessor per la
seva acabada perfecció i la suavitat
de la seva escriptura.

RIBERA, impressor - Puig de la Creu, 3 - Telèfon 17